

Stempellovgivning, idet der fastsættes, at den Landsdeels Stempelafgift skal komme til Anvendelse, hvori den paagjældende Eiendom eller Formuesgjenstand er tilstede, men denne Bestemmelse forekommer mig aldeles berettiget. Der er dernæst et andet Punkt, med Hensyn til hvilket jeg er meget uenig med det ærede Medlem, det er nemlig hvorvidt Arvefæsteafgifter og Deslige skulle regnes med i den Totalværdi, som en Eiendom har. Naar f. Ex. en Eiendom, paa hvilken der hviler en Arvefæsteafgift af, jeg vil sætte 4 Rb. aarlig, sælges; er det min Mening, at Kjøberen derved har givet 100 Rb. mere for Eiendommen, end om denne Afgift ikke hvilede paa den; han har nemlig ikke alene givet en vis Kjøbesum, men har ogsaa paataget sig at svare en Arvefæsteafgift af 4 Rb., der kapitaliseret svarer til 100 Rb., hvorimod det ærede Medlem (Klein) har meent, at man ikke bør tage Hensyn dertil. Jeg skal nu paa ingen Maade indlade mig paa at bedømme, hvorvidt dette, Sagen betragtet fra det juridiske Standpunkt, maatte være rigtigt eller ikke, men det forekommer mig, at vi ikke her ere saaledes bundne til de juridiske Begreber, at vi ikke skulde kunne gaae ind paa, hvad der i sig selv skjønnes at være billigt og retfærdigt. Jeg skal desuden i denne Henseende bemærke, at vel er det saa, at det ærede Medlem i den Henseende kan beraabe sig paa Bestemmelser i flere fremmede Stempelpapirlovgivninger, men der er ogsaa saadanne, f. Ex. den preussiske, som følge den af mig antydede Regel. I finantiel Henseende staaer Arvefæsteafgiften for mig ganske paa samme Maade som en Prioritet, der ikke kan opsiges; ligesom det er sikkert, at en saadan Prioritet maa regnes med til Eiendommens Værdi, saaledes maa ogsaa efter min Mening Arvefæsteafgiften regnes med. Et andet Punkt, hvorom der har været nogen Meningsforskjel mellem det samme ærede Medlem og mig, er den Maade, hvorpaa Forpagnings-

afgifter og Leiesummer bør beregnes ved Udfindelsen af Stempelpapirstaxten; jeg tilstaaer, at da Commissionsudkastet saa væsentligen er blevet benyttet, vil det ikke kunne misforstaaes, naar jeg htrer, at efter min Mening ere Bestemmelserne i Lovforslagets § 39 en ikke uvæsentlig Forbedring; jeg vil bede de ærede Medlemmer at sammenholde Bestemmelserne i Lovudkastet angaaende Forpagningsafgifter og Leiesummer med Bestemmelserne derom i Commissionsudkastet, og jeg nærer det Haab, at de ville finde, at det foreliggende Udkasts Bestemmelser ere ikke lidet simplere, klarere og tydeligere (E. C. Larsen: Dyrere!) . . . . . Den ærede Taler, der sidst havde Ordet, var ikke af den Mening, at Udkastets Taxter altid vare dyrere, idet han sagde, at hvis Contracten indgaaes paa et Aar, vilde det blive til Fordeel for de Private, men blev derimod en saadan Contract indgaaet paa Dvsigelse, saaledes som hidtil, vilde den blive dyrere for Bedkommende; den ærede Taler meente altsaa, at i nogle Tilfælde vilde Staten lide Tab, mens den i andre Tilfælde vilde have Gevinst. Jeg troer nu rigtignok, at Statskassen kan staae sig ved Lovudkastets Bestemmelser; thi selv om en Leiecontract indgaaes for et Aar, saa vil det, om enten Statskassen eller Leieren kan staae sig derved, komme til at afhænge af, hvor ofte Bedkommende flytter. Hvis Bedkommende i 7 à 8 Aar, og det er dog ikke saa meget ualmindeligt, bliver boende paa eet Sted, vil han, efter Lovforslaget, komme til at betale Papir efter 2den Cl., hvorimod han efter de nuværende Bestemmelser nøies med at betale kun een Gang Taxten efter 1ste Cl. Dette har en temmelig stor Betydning, og efter min Formening har Lovudkastet vundet ikke saa lidet i Simpelhed og Klarhed netop derved, at 1ste Classes Papir er blevet indskrænket til ganske enkelte bestemte Tilfælde.